

VÍT MARTIN MATĚJKA

ILUSTROVAL JAROSLAV KRATOCHVÍL

KLUB KLIKAŘŮ

ČAS HRDINŮ

FRAGMENT

Klub Klikářů Čas hrdinů

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Vít Martin Matějka

Klub Klikářů - Čas hrdinů – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

KLUB KLIKAŘŮ

ČAS HRDINŮ

Vít Martin Matějka

Ilustroval Jaroslav Kratochvíl

FRAGMENT

Tuhle knihu si zamilujete snadno. Chcete lásku k jejím postavám sdílet s dalšími čtenáři? Tak ji pošlete dál s www.restorio.cz.

Albatros Media podporuje udržitelný rozvoj, který vrací použitým věcem smysl. On-line antikvariát Restorio vaše knihy odkoupí a zaplatí vám ihned – nečekáte, až se prodají. Získané peníze si můžete nechat, nebo si vyberete charitu, kterou jimi podpoříte. V tom případě navýší Restorio částku o 20 %.

Text © Vít Martin Matějka, 2025
Illustrations © Jaroslav Kratochvíl, 2025

ISBN tištěné verze 978-80-253-7263-0
ISBN e-knihy 978-80-253-7301-9 (1. zveřejnění, 2025) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-253-7302-6 (1. zveřejnění, 2025) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-253-7277-7 (1. zveřejnění, 2025) (ePDF)

*Tato kniha je věnována všem,
kteří se nevzdávají a stejně jako Klikáři
se vždy postaví na tu správnou stranu.*

I. KAPITOLA

Prásk!

Rána jako z děla.

Kchř!

Skřípot plechu.

Tma. Ticho. Po tom všem působilo až nepřirozeně. V dálce se ozvalo něco dalšího. Svistot? Ne, kdepak. Spíš takové šumění.

„Lukáši! Lukáši!“

„No tak, kluku. Prober se, sakra!“

Hlas. Ne! Dva hlasy. A docela blízko.

Lukáš otevřel oči. Hlava mu třeštila. Šumění se změnilo v monotónní hučení. Potřásl hlavou a zmateně kolem sebe zašilhal. Přímo nad ním se skláněl mladý černovlasý muž. Jakmile na něj Lukáš dokázal zaostřit, ustaraný výraz v jeho tváři vystřídala úleva.

Muž si oddechl. „No sláva. Už jsem si myslel, že jsme o tebe přišli. Nebo že tě budeme muset táhnout na zádech.“

„To by asi tak docela dobře nešlo,“ ozvalo se někde za Lukášem. „Holt bychom ho tu museli nechat.“

Lukáš se podíval na druhého muže a leknutím sebou trhl. Mohutná postava se hrbila, ale přesto se otírala o strop. Bílé tílko měla přes svalnaté tělo napnuté k prasknutí. Co ale mladíkovi vyrazilo dech, bylo

tetování hada, které se muži klikatilo po levé paži až k obličejí.

Z muže šel na první pohled strach. Lukáš si ale vzápětí uvědomil, že není proč se bát. Muž se usmíval. Najednou si otřesená mysl vzpomněla i na jméno.

„Carlos,“ vydechl mladík.

„No jéje,“ zasmál se hromotluk. „Tak to s klukem nebude tak marný, když si pamatuje moji malou přehlédnutelnou osůbku.“

Lukášovi se ihned vrátily vzpomínky. Carlos. A ten vedle něj je přece nadpraporčík Chabada. Všichni se nacházejí v převrácené dodávce, která je vezla do nemocnice na očkování. A tam je poslala...

Komise!

Ta zpropadená prokletá Komise, která zbláznila celé město. Nechala ho naočkovat, ale v injekcích byly jakési čipy. Celá Plzeň je teď v její moci. Naprosto celá. Dokonce i...

Šárka!

Jirka!

Oba jeho kamarádi. Dohromady přece tvoří neporazitelný Klub Klikářů. Vzápětí si vzpomněl i na to, že je Komise porazila. Zničila a rozprášila. Zůstal už jen on.

Lukáš se s otázkou v očích podíval na Ondřeje Chabadu. Ten jako by věděl, na co se ptá. Smutně zavrtěl hlavou a odvrátil pohled.

Lukáš je sám. Kamarádi jsou pryč.

„No, dost bylo pláče nad rozlitym mlíkem. Není čas ztrácet čas,“ odvrátil se od nich Carlos zpět k zadním dveřím převrácené dodávky. Roztáhl mohutné

paže a zapřel se o plechové boky. Provozce svalů se zavlnily. Pak se napnuly a zkameněly. Carlos zvedl obě nohy do vzduchu, pokrčil je a prudce vykopl.

Dodávka rozhodně nebyla nejnovější, ale také se nejednalo o rzí prolezlý vrak. Její zadní dveře však proti úderu neměly nejmenší šanci. Rozlétly se hned po prvním zásahu.

„Tak, děcka, je čas vypadnout.“

...

Lukáš se vyškrábal z přítmi převrácené dodávky ven. Slunce ho tak oslepilo, až si musel dlaní zakrýt oči. Chvilí viděl jen barevné šmouhy. Pak mu na záda dopadla ruka. Někdo do něj narazil takovou silou, že skoro skončil rozplácly na zemi.

„Jauvajs. Sakra práce,“ ozval se za ním Ondřej.

„Co je? Co se děje?“ otočil se na něj Lukáš, který jen taktak udržel rovnováhu. Bylo jasné, že policista má problém. Opřít se o mladíka byla jediná šance, jak zůstat na nohou.

„Nevím. Mám něco s kolenem,“ procedil skrz bolestí zatnuté zuby.

Carlos stál opodál a kriticky si oba své společníky prohlížel. Lukáš po něm vrhl zoufalý pohled.

„Pomoz mi s ním,“ vybídl ho. Carlos se ani nehnul. Vlastně ano. Hlavu mírně naklonil na stranu. Bylo na něm až příliš patrné, že přemýšlí, co by měli udělat dál.

„Jeden fracek, co se mi plete pod nohy, a jeden tajnej fízl,“ vyplivl nakvašeně. „Fakt čekáš, že vám dvěma budu pomáhat?“

Lukáš se zoufale rozhlédl. Nemohl si nevšimnout několika okolo stojících postav. Sledovaly celou scénu, ale tvářily se zvláště. Jako by se dívaly skrz ně. Nikdo se nerozeběhl k havarovanému vozu. *Nikdo ani nevolal policii či sanitku*, došlo vzápětí Lukášovi. Jako kdyby někdo četl jeho myšlenky, v dáli se rozezněla siréna.

Carlos sebou podrážděně trhl. Otočil se a chtěl vyrazit pryč.

„Takže to tak necháš?“ vyjel na něj Lukáš. „Šéfové prostě velkýho Carlose využijou, podrazí ho a pak si z něj chtějí udělat otroka bez vůle a ty nic? Ty nad tím prostě jen mávneš rukou a vypaříš se?“

Carlos se zarazil.

„To teda nejsi moc drsný gangsta,“ vysmál se mu Lukáš.

Carlos se prudce otočil. Několika rychlými kroky se ocitl rovnou u mladíka. Sklonil se k němu tak blízko, že se jejich nosy takřka dotýkaly. Ondřej se chtěl vměstnat mezi ně, ale při pohybu jen sykl bolesti a zůstal stát na místě.

„Kamaráde, já už jsem sundal drsnější frajery a za menší slova, než jsi teď řekl ty,“ vyprskl mu nasupeně do tváře.

Lukáš se ale nepohnul. Carlos na něj vztekle mhouřil pichlavé oči. Na spánku mu tepala žíla, takže to vypadalo, že se zub v hadí tlamě vlní.

„Dobře si tě povodili, co? Neříkej mi, že se nechceš pomstít? Že jim to nechceš vrátit? Sám to budeš mít ale docela dost těžký. Celá banda se ti rozpadla, město neznáš,“ nepřestával Lukáš. Věděl, že má pravdu.

Sám byl ale překvapený svou rozhodností a chladnokrevností. „Spolu budeme mít mnohem větší šanci. Ty pomůžeš nám, my tobě.“

„Budete mě jen zdržovat,“ ucedil Carlos, ale vztek v jeho očích byl tentam.

„Blbost. Známe město líp než ty.“

„Hele, nechci vám do toho vstupovat,“ ozval se zpoza Lukáše Ondřej.

Mladík s gangsterem se ale dál propalovali pohledem. Ani jeden to nehodlal vzdát.

„Jestli to v pülce položíte...,“ nedokončil výhrůžku Carlos.

„My? My nikdy. Klikaři se nevzdávají!“

Carlos se ušklíbl.

„Dobře. Jakej je plán?“

Teprve až teď Lukáš zaregistroval Ondřejovo naléhání.

„Co se děje?“ otočil se k němu. Policista kývl bradou k okolostojícím postavám. Ty je přestaly jen pozorovat a jako jeden muž se pohnuly jejich směrem. Spolu s tím si Lukáš uvědomil zvuk sirén, které zněly stále blíž a blíž.

„Musíme odsud zmizet!“ rozhodl za všechny a po-depřel Ondřeje.

Když z křižovatky k převrácené dodávce zabočilo policejní auto, byla už trojice pryč. Pomalu se šourající postavy ale uniformovaným mužům bez jediného slova ukázaly směr.

...

„To nebylo špatný, kluku,“ připustil Carlos neochotně.

Trojice se tiskla ke zdi starého opuštěného podchodu. Jejich pronásledovatelé je bez povšimnutí minuli a pokračovali v pátrání.

„Říkal jsem, že to tu znám. Zvenku to totiž vypadá úplně neprůchodně. To, že vchod není úplně zabetonovaný, odhalíš, jenom když seběhneš schody až dolů. Občas jsem si tudy zkracoval cestu,“ pochlubil se Lukáš.

Ondřej jen ztěžka oddechoval. Koleno pekelně bolelo. Každé došlápnutí provázelo ostré bodnutí. Jako by mu do kloubu někdo vrazil rozžhavenou čepel. Opatrně si citlivé místo prohmátl. Látka kalhot byla napnutá, jak pod ní koleno rychle otékalo.

„Nevím, jestli to dám,“ připustil nahlas myšlenku, která ho po krátkém, ale intenzivním úprku trápila stále víc.

Carlos k němu přistoupil a zkusmo mu nohou zahýbal. Ondřej bolestivě sykl.

„Chce to dostat tě někam do klidu a alespoň to stáhnout,“ pronesl zamyšleně.

„To asi teď neklapne,“ povzdechl si Ondřej.

„Asi ne,“ připustil Carlos. „Tak si zatím lehni a dej nohu nahoru, ať to neotýká tak rychle.“

Ondřej přikývl a s pomocí se svezl na vlhkou dlažbu. Postiženou nohu zvedl a opřel o stěnu vyzdobenou sprejerskými graffiti. Úlevně vydechl.

Lukáš muze sledoval s obavou. Stál za betonovým soklem kousek od vstupu do podchodu. Ještě nikdy nebyly karty rozdány tak špatně. Klikaři se rozpadli už tenkrát před aférou s mobilní aplikací. Nebo byli

spíš rozhádání, ale spojit se s Jirkou a Šárkou nebyl zas takový problém. Teď je ale vše naprosto jinak. Zůstal sám. Jen s Ondřejem, který mu není schopný pomoci. A s Carlosem. Dá se ale tomu žoldákovi vůbec věřit? Potřebuje zpátky své kamarády. Potřebuje zpátky v akci celý Klub Klikářů.

2. KAPITOLA

Čas se vlekl neskutečně pomalu. Lukáš, Carlos a Ondřej ho trávili mlčky, každý ztracený ve svých vlastních myšlenkách. Jedno ale měly jejich myšlenky společné. Byly nadmíru chmurné. Lukáš s Carlosem se střídali na hlídkování u vchodu, zatímco Ondřej ležel s nohou opřenou o zeď a odpočíval.

Ještě dvakrát zaslechli v dálce zvuk sirén. Pokaždé jim zatrnulo. Společný strach v očích byl jasný a zřetelný. Houkačky ale vždy po nějaké chvíli odezněly a nastal klid. Nešlo tak říct, zda jsou to jejich pronásledovatelé, nebo ne.

Občas také zaslechli někoho projít nad schody vedoucími k jejich úkrytu. *Jen normální civilisti*, uklidňoval se v duchu Lukáš. Pak se ale zarazil. Normální civilisti už neexistují. Každý člověk, který má v sobě to bestiální zařízení, je pro ně najednou smrtelně nebezpečný. Lukáš sklopil hlavu. Čím dál víc se utápěl v beznaději.

„Už se stmívá,“ ozval se po nekonečně dlouhé době Carlos, který zrovna držel hlídku. „Za chvíli budeme moct vyrazit.“

Lukáš seděl opřený o zeď vedle Ondřeje. Vzhlédl ke Carlosovi a pokrčil rameny.

„To je dobře. Ale kam chceš jít?“ opáčil Ondřej.

„Kamkoli. Tady nemůžeme zůstat.“

„To vím taky.“

„Tak proč se tak blbě ptáš?“ obořil se na policistu Carlos.

„Protože vůbec nemám představu, kde by se dalo zašít. Ale zato vím, že běhat po ulici a doufat, že se štěstím na něco kápnem, je blbost. To už se můžeme rovnou doplazít zpět do fakultky a nechat si píchnout to svinstvo.“

„Zapomeň!“

„Copak ty nemáš nějaký úkryt?“

„Jediný, co jsme měli, byl ten Pavlák. A ten je propálenej. Proč asi, fízle?“ Carlosův drsný hlas nabral na zlosti.

Ondřej už otvíral ústa k stejně ostré odpovědi, ale Lukáš ho předběhl.

„Možná bych o něčem věděl. Dokonce to není ani moc daleko.“

Oba muži se na něj překvapeně obrátili. A tak jim to Lukáš vysvětlil.

...

Na Plzeň se pomalu, ale jistě snášel soumrak. Slunce zmizelo za obzorem a stíny se stále rychleji prodlužovaly a temněly. Zkušenému pozorovateli by však neunikly tři postavy, které se náhle vyloupily na schodech vedoucích k dávno nepoužívanému podchodu pod silnicí. Jedna byla mohutná s širokými rameny a podpírala druhou, jen o trochu menší. Ta ztěžka došlapovala na jednu nohu. Kousek před nimi se jako lasička pohybovala drobná silueta chlapce, který vždy